

ŠVÉDSKÝ THRILLER

Arne Dahl

velké vody

MLADÁ FRONTA

Arne Dahl

velké vody

MLADÁ FRONTA

Přeložila Linda Kaprová

Copyright © Arne Dahl, 2002

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © Linda Kaprová, 2014

Černý Petr, pomyslel si a upřeně pozoroval svůj odraz v zrcadle. Jeho kontury se na prchavý okamžik rozostřily lehounkým zachvěním.

Jen o minutu později nahoře na střeše mu proběhne hlavou: Neměl jsem v tu chvíli zareagovat? Neměl jsem být ostražitější? Nemělo mi dojít, že to lehounké zachvění je předzvěst?

To bych býval zůstal na živu.

Jenže to se stane až později. Teď měl jiné věci na práci. Zaobíral se inherentními předsudky nové řeči. Jeho poslední myšlenka bude: Možná právě to mě zabilo.

Ale do toho okamžiku zbývala pořád ještě téměř celá minuta.

Napadlo ho: černá smrt, černá listina, černá díra a černá ovce. Napadlo ho: černá ruka, práce načerno, černá skříňka.

Černý Petr.

Zkoumal kontury svého černého odrazu v zrcadle, až se jeho oči setkaly s pohledem vlastního bělma. Jen o padesát vteřin později si pomyslí: Možná jsem se v tu chvíli skutečně stal černým Petrem, v té minutě, která rozhodovala mezi životem a smrtí. Možná předsudky vrostlé do jazyka obsahují jakýsi subtilní determinismus.

Jak rychle ubíhají myšlenky, když se brány říše smrti přibližují na dohled.

Ale tohle ho napadne až o pětáctyřicet sekund později.

Teď si trochu protáhne krk. Černý jako uhel, napadá ho. Černý jako bota, černý jako saze, černý jako tér, černý jako noc.

Odvrátí se od zrcadla – jediné ozdoby na stěnách tohoto strohého bytu – směrem do kuchyně. Mlhavé sluneční paprsky pozdního léta prosakující špinavými okny nevelkého dva plus jedna jako by rozvířily prach.

Na kraji stolu ve znepokojující blízkosti neustále poletujícího Sembenova lokte stojí starodávný budík. Jeho tikání se ozývá abnormálně hlasitě.

Tik tak.

Tik tak.

Nebo to takhle začal vnímat teprve o čtyřicet vteřin později?
Pravděpodobně.

Všichni sedí kolem stolu, černí Petři, a vyzařuje z nich odpolední únava. Jen Sembeneho jeho typická energičnost neopouští. Mluví hlasitě a naléhavě. Loket se čtyřikrát otře o budík a posouvá ho blíž a blíž hraně stolu. Neznělo to tikání podivně silně? Přestože Sembene skoro křičel, on jeho slova neslyšel. Slyšel jen pomalé, čím dál drahocennější tikání.

Ale možná mu bude připadat drahocenné až o půl minuty později, až bude po všem.

Možná teprve potom uvidí, jak úzkým hrdlem přesýpacích hodin padá k ostatním poslední zrnko písku. Zrníčko chvíli balancovalo na okraji, jako by chtělo zůstat, jako by ještě zbývala naděje, zadní vrátka, nějaká možnost.

Ale pak spadlo.

Bylo jasné odpoledne. V tu dobu ven nemohli. Jejich práce ve dne neexistovala. Práce načerno patří černočerné noci.

Přistoupil o pár kroků blíž ke stolu, a když si ty kroky o dvacet sekund později v duchu přehrával, cítil zřetelně, jak se mu v ten okamžik sevřelo srdce v maličké zrníčko písku, které balancovalo na okraji skleněného hrdla, než spadlo a k nespočetným zástupům mrtvých v dějinách světa se připojila další, nanejvýš bezvýznamná postava. Jako poslední zrníčko v přesýpacích hodinách.

Ano. Člověk si v bezprostřední blízkosti smrti začne počínat poněkud pateticky.

Odtáhl si židli a chystal se sednout ke stolu. Budík tikal. Hlasitě.

Spatřil svůj odraz v zrcadle a strnul.

Jeho černé obrysy rozostřilo další lehké zachvění. O patnáct vteřin později si uvědomí, že v tu chvíli pochopil. A to už bylo pozdě.

Poslední zatikání, které starý budík vydal, bylo nepochopitelně silné.

Tik tak.

Výbuch.

Dveře u zrcadla se rozletěly. Vzduchem zavířily třísky. Zrcadlo spadlo na podlahu a roztránilo se. Dovnitř se nahrnuli policisté v uniformách, klouzali po střepech a úlomcích dřeva.

Ten první vyrazil přímo k němu a s podivnou cílevědomostí ho hnál k ložnici. Trochu obtloustlý, se světlým knírkem a s podivným výrazem v očích. I na ten měl zareagovat, pomyslí si o třináct vteřin později.

Policista s knírkem ho nahnal do ložnice a rovnou k oknu. Bylo otevřené. Jako vždycky.

Úniková cesta.

Tam se zastavili. Policista s knírkem se otočil k otevřeným dveřím do kuchyně a něco křikl na kolegy.

To byla naděje, zadní vrátka, možnost.

A přesto ne. Přesto to byl pravý opak. Ale to pochopí až o deset vteřin později. Ve stejném okamžiku, kdy mu vše bude náhle připadat tak jasné.

Snad zemřel právě v tom okamžiku.

V okamžiku chybného rozhodnutí.

Vrhl se oknem ven a vyřítil se požárním schodištěm na střechu. Slyšel, jak se pár metrů pod ním tělnatý policista s námahou vysoukal oknem ven.

Vylezl na střechu a přeběhl těch pár metrů ke dveřím na půdu.

Únikový východ.

Byl zamčený.

Nikdy nebyval zamčený. Ale tentokrát ano.

Zbývalo mu pět vteřin života a nitky se strašlivou rychlostí seběhly a spojily. Vytáhl z náprsní kapsy disketu a zdvihl ji vysoko nad hlavu k dokonale modré švédské pozdně letní obloze.

Byla to poslední šance na únik, když úniková cesta neexistovala. Ne pro něj. Ale možná pro jiné. Pro velmi mnoho jiných.

Policista s knírkem vylezl po schodech. Namířil pistoli.

Podíval se policistovi do očí a uviděl v nich tu banální pravdu. Stál s disketou nad hlavou a cítil, že to odhadl správně. Návnada zafungovala. Hlasitě se zasmál a hodil ji policistovi.

Ten ji chytil, omluvně se usmál a vystřelil.

Jediný výstřel.

Jeho srdce mělo být tou dobou příliš maličké, aby ho bylo možné zasáhnout. Jako pouhé zrnko písku.

Když padal, pomyslel si, že to byla možná jeho fixace na inherentní předsudky nového jazyka, která ho stála život.

Na plechovou střechu dopadla jeho tvář. Černá tvář černého Petra.

2 /

Na ulici Regeringsgatan je zvláštní to, že na ní není zvláštního vůbec nic. Protíná samotné centrum Stockholmu, a přesto není ničím zajímavá. Poměrně anonymní, bezvýrazná ulice – tak by ji mohl popsat člověk od policie. A tmavovlasá žena v teplácích, která tanečním krokem vstoupila do pozdně letního rána – sice poměrně pěknými, nicméně i tak v zásadě anonymními dveřmi –, si při pohledu na oba konce ulice skutečně pomyslela: „Bydlím v celkem anonymní, bezvýrazné ulici.“

Byla totiž od policie.

Ještě naposledy se předklonila, a aniž by musela moc podvádět a nenápadně ohnout kolena, podařilo se jí špičkami prstů dotknout tenisek. Vystartovala.

Bylo skoro půl osmé ráno, úterý 4. září. Přežila sobotu a neděli a život se teprve teď začínal normalizovat. Prací.

Víkend uplynul ve znamení chaosu. Koncert s kostelním sborem od Svatého Jakuba a komorním orchestrem kdesi v Meldpadu – jméno městečka by ani nedokázala vyslovit. Tradiční nájezdy dvou potrhých tenorů. Ani program koncertu nebyl nijak zajímavý. Za jiných okolností totiž bývaly tyhle akce díky hudbě alespoň snesitelné. Jenže tentokrát zpívali díla

z pera nějakých ukuňkaných Italů z osmnáctého století a pár průměrných Švédů bez citu pro vnitřní dynamiku kostelních sborů. Zpívání z povinnosti.

A to bylo asi tak motivující jako policejní práce z povinnosti. Konkrétně zhruba tak jako další krůček blíž smrti. A nic z toho.

Osoba, která nyní doklusávala pár metrů ke schodům dolů na Kungsgatan, se jmenovala Kerstin Holmová, pracovala u Zvláštní jednotky Státní policie pro mezinárodní násilnou trestnou činnost, známé jinak také jako skupina A, a nacházela se povážlivě blízko čtyřicítce. Ale byla náhodou docela *fit* – kdyby to měla komentovat.

Což by dost nerada.

To slovo se jí hnusilo.

Fit.

Slim.

Znělo to tak nějak slizce.

Když byl někdo *fit* a *slim*, tak to zpravidla býval imbecil. Smutná pravda, dopřála si myšlenku plnou předsudků Kerstin Holmová a opřela se dlaní o pracující stehenní svaly.

Sešla po schodišti, jako vždy páchnoucím močí, a podběhla Regeringsgatsbron v úrovni dvojice mrakodrapů Kungstornen, které na sebe kdysi strhávaly takovou pozornost. Stockholmská dvojčata. Dnes už nikdo ani nevěděl, že existují. Ostatky z mapy padesátých let. Tváře ji trochu pálily. Dokonale modrá pozdně letní obloha nad dvojčaty jí připadala tak nějak *švédská*.

Jasná a studená, odtažitá, ale benevolentní, benevolentní, ale odtažitá.

Sociálnědemokratická obloha zesnulého švédského modelu.

Dorazila ke křižovatce s ulicí Sveavägen. Jelikož svítila na semaforu zelená, nezaváhala ani na okamžik a vběhla do zběsilého provozu. Cestou lehce přejela prstenem po kapotě červeného porsche, které stálo diagonálně přes tři čtvrtiny přechodu pro chodce a nosem mířilo k náměstí Stureplan – přírodní rezervaci s výskytem ambiciózních a úspěšných *yuppies*. Cestou

dál po Kungsgatan k náměstí Hötorget, které právě sešívalo pestrobarevnou příkrývku prodejných stánků, ji napadlo – hlavně proto, aby nemusela myslet na to, že právě zničila lak na drahém autě –, co se vlastně stalo s Porsche? Co se přihodilo se značkou, která víc než cokoli jiného symbolizovala dehumanizované úsilí celé jedné generace?

Po pravdě řečeno jí tou dobou už stihl táhnout hlavou myšlenkový pochod týkající se dvojice tenorů, kterým asi nikdy nedojde, že jsou na kluky, ale ten narušilo špatné svědomí z rýhy v porsche.

Porchisté byli průkopníky. Představovali avantgardu nezvratného rozmachu peněz. A dnes už jejich názory pronikly všude. Zastával je každý.

Nesnesitelná lehkost bytí.

Ano. Nic složitějšího na tom nebylo. Kerstin Holmová se ani ne před rokem zhroutila. Bylo to v souvislosti s případem pozoruhodné zločinecké skupiny mstitutek, které skupina A pojmenovala Erínye. Cítila, že potřebuje proměnu. Nějakou formu metamorfózy.

Jak uniknout nesnesitelné lehkosti bytí?

Jak najít cestu zpátky k původní váze a intenzitě existence?

Jak proniknout za trivializaci medializace, komercializace a funkcionalizace všeho, co kdysi bývalo zásadní, palčivé, naléhavé?

Znělo to sice dost hloupě, to musela uznat – ale ve své podstatě ji to bavilo. V tom to bylo. Nad bytím kdosi mávl kouzelným proutkem lhotejnosti. Všechno bylo natřené stejnoměrnou vrstvou kompaktní šedi. Existovala však cesta ven. O tom byla v hloubi duše přesvědčená. A na pár loňských měsíců uvěřila, že ji objevila.

Cestu ven.

Jenže pak se na ně zřítil ten komplikovaný případ jako lavina a nalezenou cestu strhl s sebou. Pěšinka přestala být schůdná. Možná ani nikdy neexistovala. Možná to byla jen halucinace vyvolaná její dychtivou vůlí.

Bůh?

Mno... to by byl asi přílišný optimismus. Člověk si ho nemůže vykouzlit jenom silou vůle. Tak to nejspíš nefunguje.

Každopádně byla alespoň ušetřena konfrontace s hlubokými paradoxy teologie. O to se postaralo pár pomstychtivých Ukrajinek.

Myšlenky si žily svým vlastním životem, skoro jako by utíkaly po Kungsgatan vedle ní. Hravě ji obíhaly dokola, aby jí svými lehkými krůčky ukázaly, jak těžké jsou ty její.

Nejspíš běhala právě proto – chodila venčit myšlenky, jako jiní chodí ven se psem. Ani se neobtěžovala shýbat s igelitovým pytlíkem na ruce a uklízet hovínka. Jen od toho smradu prostě utekla. A tahle prudce hlubokomyslná sebereflexe myšlenkám zatížila krok natolik, že je nechala za sebou a vrátila se zase k sobě.

Její vlastní kroky ostatně zas tak hrozně upachtěné nebyly. Určité výsledky těch pár roků pravidelného běhání přece jen zanechalo. Zatím si sice ještě tak docela neujasnila, jestli je to zdravé, anebo přímo zdraví škodlivé, ale šlo to každopádně čím dál snáz. Možná to jen znamenalo, že cesta ke smrti je čím dál rychlejší...

Co ji to dře na levé ruce?

Vtom ji oslnilo slunce.

Babí léto. Pořád měl ještě člověk odvalu to takhle pojmenovat. Přestože ve skutečnosti byl už vlastně podzim. Slunce výrazně pobledlo a vítr začal studit.

Náhlá trombóza.

U Vasagatan padla červená. Běhat na místě je to nejhorší, co může člověka postihnout. Nic nevypadá tak směšně. Groteskní rádoby profesionalita. Ale kvůli svým stehenním svalům to podstoupila. Zůstala poklusávat na místě jako nějaký obecní blázen na pastvině.

Existují vůbec ještě obecní blázni?

Nevyhynuli s urbanizací trvající déle než jedno století?

Městský blázen znělo spíš tragicky než komicky. Tak zůstala u obecního. Doufala, že je ještě pořád víc komická než tragická. Bodnutí ostnu osamělosti, představy stárnutí v samotě, po veterině odeznělo. Ne, pomyslela si stroze a zatřepala rukama jako maratonec těsně před startem. To bych se na to podívala. Já a tragická. Ještě ne. Zatím.

V určitém věku je tragický každý a ona s tím rozhodně mínila do té doby počkat.

A proč jako „na pastvině“?

Zase ji něco zaškrábalo na levé ruce, ale v tu chvíli se zrovna panáčkovi se zácpou začalo chtít blinkat, jak říkávala její devítiletá neteř, rozumějme: rozsvítila se zelená pro chodce. Kerstin Holmová se připojila k zatím ještě únosně početnému proudu lidí na přechodu. Od náměstí Norra Bantorget se přitoulala v úrovni divadla Vasa skupinka přeživší nějakou pánskou rozlučku se svobodou a Kerstin Holmová prodloužila krok. Upřednostňovala totiž pozdně letní slunce, které, jak věděla, ji přivítá na mostě Kungsbron. A také ano. Zahalovalo nábreží Klara Strand do čarovného ranního svitu, který vytvářel iluzi, že nejrušnější komunikace ve Švédsku je vlastně idylické archipelago.

Kouzelník podzim se svými snadno prokouknutelnými, avšak životně nezbytnými triky.

Letošní jaro bylo podivné. Jara s fascinující pravidelností přinášela skupině A nové velké případy. Skoro jako by „mezinárodní násilná trestná činnost“, nad níž měli bdít, usínala zimním spánkem, aby po odpočinku na prahu jara čiperně vylezla z brlohu a nenasytně se vrhla na páchání těch nejhrůznějších zločinů.

Jenže letos nic. Skupina A čekala a čekala, jaro uplynulo bez větších incidentů. Léto se v červnu vytrasilo se svým bizarním příspěvkem k mezinárodní trestné činnosti ve formě německých demonstrantů házejících dlažebními kostkami a jistých dychtivých čarostřelců z řad policie během summitu EU v Göteborgu.

Teď už bylo 4. září a summit EU stále vedl jako nesporně nejhroznější událost roku. Pracovat u policie bylo najednou svízelnější. Pořádkové síly se uchýlily k zásahu tvrdou rukou, jakou švédská historie dosud nezažila. Na oplátku si vysloužily létající kamení v množství, které švédská historie také ještě nezažila. Tvrzení proti tvrzení. Trestní oznámení na policii se jen hrnula a dojít k nějakému jasnému obrazu toho, co se vlastně stalo, bylo zjevně složité. Jisté bylo, že vše začalo ráno ve čtvrtek 14. června tím, že policie obklíčila gymnázium Hvitfeldtska, kde se řada demonstrantů ubytovala. Policie zablokovala školu hradbou z lodních kontejnerů. Krátce po druhé hodině začali demonstranti po jízdě policii házet kamením. V přilehlém Vasaparku konfrontace pokračovala. Pak vzal gymnázium útokem početný oddíl policistů z pořádkové jednotky v plné zbroji, s cílem demonstranty prohledat. Jednalo se svým způsobem o armádní operaci. Zapojily se do ní stovky policistů a vysoký počet koní, psů a vrtulníků. Výpovědi o tom, co se uvnitř vlastně odehrálo, se rozcházel.

Jako by to nestačilo, opakoval se stejný scénář druhý den v gymnáziu Schillerska, jen ještě horší. Policie vzala školu útokem, přinutila lidi, aby budovu opustili, a hodiny a hodiny je pak nechala ležet na rozmoklém školním dvoře.

Tohle nebyla „mezinárodní násilná trestná činnost“, na jakou byla skupina A zvyklá. Ani zdaleka. Otázka byla, kdo v tomto případě měl onu „mezinárodní násilnou trestnou činnost“ vůbec na svědomí – jestli policie, nebo demonstranti. A ta otázka naháněla hrůzu až do morku kostí. Někteří z jejich týmu byli už na dovolené, jiní to divadlo sledovali zpovzdálí a ti nejzbrklejší si dovolili určitý *stes* po lépe definovatelných zločinech.

Kerstin Holmová musela přiznat, že k této nepřímé hlasité skupince patřila i ona sama.

Opustila pevninu a vydala se na jeden ze stockholmských ostrůvků jménem Kungsholmen, na kterém měla policie své sídlo. Nebylo už, čím bývalo.

Když ještě stále celkem lehkými kroky zahnula na Fleming-gatan a zanechala za sebou pobledlé slunce, znovu ji něco píchlo na levé ruce.

Pod hladkým prstýnkem vykukovalo pár šupinek rudých jako růže.

Ne. Růže ne.

Rudých jako porsche.

Skoro se ve svém běhu po rušné ulici zarděla – ale skutečně jen skoro. Blížila se k sídlu policejního orgánu, jehož byla ve své podstatě součástí. Ale zrovna v tu chvíli jí to tak nepřípadalo. Na rameni jí totiž seděl – počkejme, ale ano, byl to on – cvrček Jémíne a vrzal jí do ucha: „Vážně by policistka měla jako nějaký vandal poškozovat lak na autech spoluobčanů, až se v kusech odlupuje?“ Odpověděla a nos se jí o kousek protáhl: „Ale on jel na červenou! Stál napříč přes přechod!“ Cvrček se na ni jen podíval pohledem, s nímž nebylo radno si zahrávat. A zmizel.

Pink.

Se silně průměrnou jemnou motorikou se pokusila v běhu vydolovat šupinky laku z prstýnku. Nijak zvlášť úspěšně. Po chvíli mohla k barevným metaforám připsat další, konkrétně rudý jako krev.

Göteborg... Ano. Rodné město.

Podívala se na prstýnek. Co že si ho nechala? Pocházel z dávno zrušeného zasnoubení. Dag. Dag Lundmark. Kolega z Göteborgu, který své noci trávil tím, že ji – zcela nevědomky – znásilňoval. Prostě si jen myslel, že to takhle má být. Já se tě zmocním, ty se necháš. Muž, žena. Prapodivný vztah.

Dag, pomyslela si, a otočila prstýnkem. Zabolelo to. Nešel sundat. To proto si ho nechávala. Říkala si v duchu. Několikrát. Příliš mnohokrát.

Pak se ozvala neúprosná detektivní logika:

Tak jak je v tom případě možné, aby se pod něj vešly lupínky laku z porsche?

Pryč s ním.

Čáry máry fuk, jak říkával Paul Hjelm, když dostal úžeh. Což se tu a tam stávalo.

Nešlo to. Dag. Kam se poděl? Totální rozchod, žádné děti, žádné vazby. Najednou člověk jeden druhému prostě zmizel ze života.

Něco se doslechla. Přes míru pil už tenkrát. Pak ho postavili mimo službu kvůli alkoholismu. Takhle to bylo, ne? Nevěděla. Ale velmi zřetelně si vybavovala okamžik, kdy jí navlékl ten prsten. V té maličké naivně idylické hospůdce v pitoreskní čtvrti Haga. V ruce držel růži. Ale ano, opravdu si před ní klekl. To se jí určitě jen nezdálo. A ta slova, ta slova, která...

Její myšlenky přerušil palcový titulek na první stránce novin vystavených před Seven Eleven na rohu Fleminggatan a Scheelegatan.

To snad ne. Už zase.

„Exkluzivně! Policie zastřelila žadatele o azyl. Smrtící výstřel ve Flemingsbergu.“

Kerstin Holmovou při tréninku jen tak něco nezastaví. Ale teď zůstala stát jako přibitá. Kašlala na hlasité protesty stehenních svalů. Takový pocit marnosti. Spirála násilí bez konce. Případy agrese proti policistům se rapidně množily. A když dva z nich byli chladnokrevně popraveni v Malexanderu, sahali – podle nezávislé studie – policisté po služební zbrani mnohem častěji. Nemluvě o tom, jak nečekaně zasáhli proti demonstrantům v Göteborgu. Úřad pro migraci aktivně pomáhal nastrožovat pasti na uprchlé žadatele o azyl a nebylo to tak dávno, kdy se jinde ve Švédsku odehrál podobný případ, při němž také přišel jeden uprchlík o život.

A teď zase.

Těžce si vzdychla a pokusila se rozhybat stehenní svaly, které už mezitím stihly přejít do režimu spánku. Úplně cítila, jak se mikroskopická vlákna napínají jako guma a chystají se při sebemenším chybném krůčku prasknout. Opatrnými kroky pyrotechnika v minovém poli doběhla zbylých pár metrů

k radnici, která se zvedala k dosud jasné modrému zářiovému nebi. Kerstin skoro jako by se ani země nedotýkala. Vznášela se jako víla podél budovy policie v ulici Kungholmsgatan, která polekaně končila u východního okraje Kronoberského parku ulicí Polhemsgatan. Vchodem do budovy Státní kriminální policie. Když vstoupila přísně střeženými dveřmi a skrápěla potem kriminálněpolicejní chodby, uvědomila si, že po cestě nezahlédla na nebi ani jediný mráček.

Přitom nebylo pochyb, že nastal podzim.

Rozrazila dveře do dámských šaten. S hlavou zanořenou ve skříňce tu stála její mladší kolegyně Sara Svenhagenová. Měla na sobě jen džíny. Rychle se zahalila do osušky. Kerstin Holmová na zlomek vteřiny zahlédla její profil. To stačilo.

Lehce zakulacené břicho se nedalo přehlédnout.

A Sara poznala, že to poznala.

„Nic neříkej,“ vyhrkla trochu nemotorně a vypadala, jako by ji někdo zrovna nachytil s rukou v plechovce sušenek.

Kerstin Holmová Saru objala. Dlouze. Když se trochu odklonila a podívala se na ni, připadalo jí, že Saru obestírá jasné světlo.

Pozdně letní světlo.

„Jak dlouho?“ neudržela se nakonec Kerstin.

„Jsem ve čtrnáctém.“

„A nic jsi nám neřekla!“

„A ani neřeknu. A ty taky ne.“

„Ne, ne. Kdepak. Já taky ne.“

Kerstin pustila Saru a připadala si jako oněmělá. Nechápala, proč ji to tak silně zasáhlo. Nepřehání to trošičku?

„Tak mám dojem, že bych se teď možná měla osprchovat taky,“ rozesmála se Sara.

Kerstin zvedla ruku a přičichla ke svému podpaží. Ta poznámka byla beze sporu namístě. Zasmála se a vydala se ke skříňce na opačné straně šatny.

Sara hodila ručník do skříňky a navlékla si volné tričko, tačkové, jakým se maskují těhotenská břicha.

„Viděla jsi titulky?“ zavolala na ni přidušeně zpod trička.

„Nekaz mi ráno,“ odpověděla Kerstin, svlékla si teplákovou soupravu a vstoupila do sprchy.

Voda byla tak ledová, že bylo skoro s podivem, že ji neprošpikovaly rampouchy. Zatímco čekala, až dorazí teplá, nakoukla k ní Sara a ukázala na hodinky:

„Čtyři minuty a třiadvacet sekund.“

„Zmiz, obludo,“ zaplašila ji Kerstin Holmová a vlezla pod sprchu.

Nejdřív ji napadlo, že dostala menstruaci, ale to nedávalo smysl. Narůžovělá voda, která vířila kolem kanálku, měla jiný zdroj. Podívala se na svůj levý prsteníček. Stékal z něj tenký červený čůrek, který se čím dál průsvitnější vinul do odpadu.

Jak dlouho se jí ještě bude muset připomínat nedostatek soudnosti? Bylo to jako vleklý a trochu zesměšňující trest. Hanba jako trest.

Znovu se pokusila zbavit prstýnku. Nevězel na prstu zas tak pevně, ale každý pokus ho stáhnout řezal jako nůž.

Nakonec ji to přestalo bavit a použila hrubou sílu. Radši krátká a intenzivní bolest než vleklé trápení.

Zachytila maličkou červenou šupinku a vytáhla ji z kůže. Vyřinula se miniaturní krvavá bystřinka.

Jako když popukají trpasličí ledy.

Padl jí pohled na prstýnek. Na nápis. Už dávno ho neviděla.

„Lásku neuhasí ani velké vody.“

A on opět klečel před ní v té naivně idylické hospůdce. Dag. Dag Lundmark. A slova jí náhle vytanula tak zřetelně:

„Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky. Žár její – žár ohně, plamen Hospodinův. Lásku neuhasí ani velké vody a řeky ji nezaplaví. Kdyby za lásku chtěl někdo dávat všechno jmění svého domu, sklidil by jen pohrdání.“

Píseň písní.

Dag...

Zavřela oči. Uplývání času. Všechno, co se od té chvíle událo...

Ale tehdy, přímo v té chvíli, se tomu nedalo odolat. Uměl ta slova nazpaměť, jako když bičem mrská. Klečel v naivně idylické hospůdce a tohle všechno podstoupil. Kvůli ní. Pro lásku. Dlouhý, krkolomný citát, prsten s nápisem, rudé růže, koleno spočívající na hospodské podlaze. Něco takového se špatně zapomíná. Nedá se to vytěsnit.

A co teď? Ale proč teď? Kvůli bezohlednému porsche? To těžko.

Kvůli tomu těžko.

Otřepala se a navlékla si prsten zpátky na prst.

Jako náplast. Na ránu.

Osušila se a oblékla. Čas neměl slitování. Do bojové centrály – té nepatříčně pojmenované maličké zasedací místnosti, kde se jejich tým scházel k ranní poradě – přijde o několik minut později.

Poklusem proběhla chodbami, vyběhla schody a stanula na bezpečné půdě. Půdě skupiny A. Dveře do bojové centrály byly pootevřené. Před nimi stála důvěrně známá postava a potřhle si ukazovala na neexistující hodinky.

Směšné gesto.

Obzvlášť u Paula Hjelma, který asi v životě neměl na ruce fungující hodinky.

Promnul si nezvykle pečlivě oholenou bradu. Jako by věděl, co přijde. Jako by dostal tajné echo.

Mizera.

Ale to ji napadlo až o minutu později.

„Máme jít za Hultinem,“ oznámil jí.

„Kdo, my‘?”

„My dva,“ upřesnil.

„To je nesmírně milé,“ odušila Kerstin Holmová.

„Že?“

„A co ostatní?“ divila se Kerstin.

„Ti ne.“

Jinými slovy: zbytečně košatá konverzace.

Dorazili ke dveřím kanceláře Jana-Olova Hultina. Byly zavřené. Zakleпали.

A vstoupili.

Hultin seděl za stolem a vypadal normálně. Cokoli jiného by bylo šokující a nad rámec představitelného. Normální ovšem nebylo, že se tu s ním vyskytoval ještě někdo jiný.

V kanceláři Jana-Olova Hultina se někdo jiný než Jan-Olov Hultin vyskytoval jen velice zřídka. A pokud ano, tak vždycky patřil do skupiny A. Nebo to byl – trochu méně vítaný – Walde-mar Mörner, formální šéf skupiny A a vládní loutka.

Člověk, který s korektním výrazem stál u psacího stolu, nepatřil ani do jedné ze zmíněných kategorií. Byl zhruba ve věku Paula a Kerstin, snad něco přes čtyřicet let, ale měl to, co oni ne – a co věděli, že nemají. Pohled autority.

A – přirozeně – tmavý oblek.

Kerstin vrhla na Paula krátký pohled. Stál jako zkamenělý.

Hultin se poškrábal na nose. Jelikož to byl nos poměrně rozlehlý, tak to nějakou dobu trvalo. Když byl s tímto projektem hotov, řekl neutrálně:

„Paule, komisaře Niklase Grundströma už znáš.“

Niklas Grundström napřáhl ruku. Paul Hjelm učinil totéž, ale ne bez zjevného odporu. Kerstin napřáhla svou. Cítila se trochu mimo.

„Niklas Grundström teď vede oddělení interní inspekce,“ pokračoval Hultin.

„To jsem docela čekal,“ konstatoval Paul Hjelm.

„Žádá vás o pomoc.“

V tu chvíli se Kerstin rozsvítilo. Počátky věků. Paul byl tehdy obviněn z porušení služebních postupů v souvislosti s rukojmími v Hallundě. Tehdy ho obvinil Niklas Grundström. A zachránil ho Jan-Olov Hultin.

„O pomoc?“ zopakoval Paul Hjelm nevěřícím tónem. „Nás?“

„Možná bys mohl mluvit klidně přímo s ním,“ navrhl nepříliš dvorně Hultin.

Grundström si pročísl rukou své plavé vlasy – které značně prořídly, pomyslel si Paul Hjelm spokojeně.

Tak si to alespoň Kerstin představovala.

Grundström si odkašlal a zeptal se:

„Četli jste titulky v novinách?“

Kerstin si vzdychla. Aha. Takže tomu přece jen neunikne.

„Co se stalo?“ zeptal se stručně Paul Hjelm.

„To přesně nevíme,“ odpověděl Grundström. „Doufáme, že to pro nás zjistíte vy.“

„Málo personálu?“

„Odmítá se bavit s lidmi z inspekce.“

„To vám přece nikdy nepřekázelo.“

Niklas Grundström se na okamžik odmlčel a bezcílně se přehraboval štosem papírů.

„Od doby, co jsem nastoupil, se snažíme zavádět novou politiku. Případů je teď víc než kdy předtím, to sami víte, a za téhle situace musíme mít fungující pracovní vztahy. Existence celého oddělení interní inspekce je teď předmětem diskusí. Čím dál častěji zaznívá, aby se případy obviněných policistů vyšetřovaly úplně nezávisle, jako když tehdy při policejním zásahu přišel o život Osmo Vallo. Jestli se to prosadí, tak bude policejní práce ještě tvrdší chleba, než je dnes. A to už je tvrdý dost a dost. Chci zbořit ty neprůstředné hradby mezi vámi a námi. Proto žádám o pomoc. Vás.“

Paul s Kerstin si vyměnily pohledy.

Věrohodné? No, řekněme. Ale sotva celá pravda.

„Proč zrovna nás?“ zeptala se Kerstin.

Niklas Grundström hluboce vzdychl a napil se z poháru hořkosti:

„Protože jste prý nejlepší.“

„Nejlepší v čem?“ pobídl ho Paul k dalšímu doušku.

„Ve vedení výslechů. Spokojen?“

„Celkem ano,“ Paul se tiše rozesmál.

„O co jde?“ vložila se do rozhovoru Kerstin.

Grundström si vzal nějaký papír, na který se během následujícího expozé ani jednou nepodíval:

„Včera odpoledne zareagovala policejní služebna v Huddinge na udání, že se v jednom bytě v městské části Flemingsberg ukrývá pět vyhoštěných afrických uprchlíků. Čtyři policisté...“

„Udání?“ přerušil ho Hjelm hluše.

„Udání,“ potvrdil Grundström zbytečně.

„Anonymní?“ pokračoval Hjelm stejně hluchým hlasem.

Grundström se začal trochu ošívat.

„Udání přišlo z Úřadu pro migraci. Můžu pokračovat?“

„Ale jistě.“

„Na místo dorazili čtyři policisté a uprchlíky zatkli. Ale jeden z nich, jistý Winston Modisane z Jihoafrické republiky, stihl utéct oknem na střechu po venkovním požárním schodišti. Jeden z policistů ho pronásledoval. Na střeše po něm pak Modisane vystřelil. On palbu opětoval – jediným výstřelem. Zasáhl ho přímo do srdce. Winston Modisane zranění na místě podlehl. Podařilo se nám to před médií utajit až do časných ranních hodin. Ale pár pohotových plátek to stihlo zařadit do ranního vydání.“

Paul a Kerstin se na sebe dívali. Ozval se však Hultin:

„To přece zní, jako že postupoval podle předpisů...“

Grundström se zašklebil a podotkl:

„Jsou tu určité problematické okolnosti...“

„Jako například?“

„Jako například to, že jednotka vyrazila dveře bez toho, aby nejdřív zkusila zazvonit. Jako například to, že se zmíněný policista vrátil nedávno do služby poté, co byl dlouhou dobu suspendován. Podle všeho s ním správně měl být ukončen pracovní poměr, ale kdosi dal přednost soucitu před zákonem. To si bulvár smlsne.“

V Kerstin Holmové se cosi pohnulo. Jakási hluboká a niterná zlá předtucha.